

IŠLAISVINTI PROTĄ IR AKIS

III eilinis sekmadienis (C metai)

Homilija

Neh 8, 2–4a, 5–6. 8–10 / I Kor 12, 12–30 / Lk 1, 1–4; 4, 14–21

1. Brangūs broliai ir seserys, mieli draugai, ką tik girdėti Evangelijos žodžiai apie Jėzų iš Nazareto atkreipė dėmesį į itin svarbias mūsų krikščioniškai egzistencijai tiesas:

Jėzus yra Mesijas! Ant jo yra *Viešpaties Dvasia*, ant jo ji ilsisi, jis yra lydimas jos galios, nes yra *Dievo pateptas*.

Jis pateptas labai svarbiai misijai – *nešti Gerąją Naująją vargdieniamis*, skelbti išvadavimą belaisviams, akliems, prislėgtiesiems.

Gerąją Naująją pranešama labai paprasta ir sykiu dažnai sunkiai priimama tikrovė: Dievas Tėvas suvargusį žmogų myli iščių meile ir jam atleidžia jo jaučiamą kaltę prieš jį! Štai Geroji Naujiena! Štai Naujiena, kuri neša su savimi išvadavimą!

2. Tačiau iš ko Kristus nori mus išvaduoti?

Turbūt dalį atsakymo pateikia apaštalas Paulius. Šiandien jo pirmajame laiške korintiečiams girdėjome mokymą, kuris tinka kiekvienai mūsų bendruomenei. Kiekvienoje parapijos bendruomenėje vieni nariai gali būti labiau vertinami už kitus.

Įdomu, kad Paulius nevartoja hierarchijos ar viršenybės terminų. Kristuje nėra jokio skirtumo tarp ministro ir gatvės šlavėjos, tarp mediko ir pardavėjo.

Kristuje jie visi yra lygūs. O ši lygybė – tai mūsų krikštas vienoje *Dvasioje*, *pagirdymas viena Dvasia*, *dalyvavimas viename Kristaus kūne*. Štai kas yra tikrai svarbu! Štai kas mus visus jungia!

Mes pakrikštytieji viena *Dvasia* sudarome *vieną Kristaus Kūną*, ir kiekvienas esame to *Kūno nariai*.

Šitai suprasti – tai patirti pirmą išlaisvinimą. Tai krikščioniško tapatumo supratimo išlaisvinimas, kuris savo ruožtu veda į kitą išlaisvinimą.

3. Paulius iškelia į dienos šviesą *pagarbą* visiems Kristaus Kūno nariams. Visiems! Nes aukščiausias orumas – vienintelis svarbus – tai būti *vieno Kristaus Kūno nariu*. O pagarba yra susijusi su *žvilgsniu*.

Todėl antras išlaisvinimas – tai mūsų *žvilgsnio į silpnus Kristaus Kūno narius išlaisvinimas*, *žvilgsnio išlaisvinimas į tuos, kurių galbūt norėtume nematyti, kurių norėtume nesutikti, kuriais norėtume atsikratyti*.

Kristus nori išvaduoti dažnai prislėgtas, nelaisvas, aptemusias mūsų akis, nes yra pasiūstas „skelbti akliesiems regėjimo“.

4. Vienas žydų šventikas paklausė savo mokinių:

– Pagal ką galima atpažinti akimirka, kai naktis pereina į dieną?

– Gal tai momentas, kai tampa aišku, kur palmė, o kur figmedis? – sako mokiniai.

– Ne, – atsakė atsakė šventikas.

– Gal tai mirksnis, kai jau gali atskirti šunį nuo avies?

– Ne, – pakartojo senolis.

– Tai kaipgi? – paklausė mokiniai.

– *Kai pažvelgęs į bet kurio žmogaus veidą pamatai jame savo brolių arba seserį. Iki tol tavo širdyje tvyro naktis.*

5. Mieli draugai, Kristus nori mus išvaduoti kaip tik iš tokios nakties – iš mūsų *proto ir akių tamsos!*

Dabar mes dalyvaujame Eucharistijos šventime. Tai yra vieta, kurioje galime pajusti mūsų *priklausymą gyvam Kristaus Kūnui*, nes viena duona padaro mus vienu kūnu. Galime sau sakyti, kad kiekvienas esame vienodai svarbus, nes priklausome vienam kūnui.

Netrukus prasidės eucharistijos liturgija. Jos metu Kristus save dovanos, save aukos Tėvui ant šio altoriaus. Mes esame kviečiami *ižengti į šią auką* ir šitaip *aukoti savo gyvenimus*, kaip „tyrą, šventą Dievui patinkančią auką, kaip dvasinį garbinimą“ (Rom 12, 1).

Toks savęs aukojimas kelia mus *į bendrystę su Tėvu*.

Ši bendrystė, Šventosios Dvasios dėka, mus kelia iš seno matymo į naują žvilgsnį, iš tamsos į šviesą.

Iš čia ir Pauliaus žodžiai: „Broliai, seserys, kadaise jūs buvote tamsa, o dabar esate šviesa Viešpatyje. Tad elkitės kaip šviesos vaikai“ (Ef 5, 8).

Br. Lukas Skroblas OSB